

נוח לו לאדם שימסור עצמו לתוך כבשן האש ואל ילבין
פני חברו ברבים. מנא לן? מתמר.
(כתובות סז:)

לעולם יזהר אדם שלא
להלבין פני חברו
ברבים; דרך הערה
אמרו, נוח לו לאדם
וכו'. (מאירי סוטה י:)

ונראה האוי ללא חשיב ליה (פסחים דף כה.). זהדי
ג' עזירות שאין עומדים בפני פקוח נפש עבודת
כוכבים וגילוי עריות וספיכות דמים מקום
לעזירת הלבנת פנים אינה מפורקת בתורה ולא
נקט אלא עזירות המפורקות. (תוס' סוטה י:)

בתוס' משמע דדינא הוא
להפיל לכבשן, והוא תמוה
בעיני.
[ובמאירי כ' שאינו להלכה]
(שפת-אמת סוטה י:)

והטעם הוא, כי כבשן האש מאבד ומפסיד את הדבר שהוא גוף וגשם בלבד, כי אין
לדבר גוף גשמי קיום בכבשן האש יהיה מה שהוא, ואילו במלבין פני חברו ברבים
שהוא מכבה אור צלם אלקי הוא פני האדם, אשר דבר זה אינו הפסד הגוף רק הוא
הפסד הצלם האלקי, ובשביל כך נאבד מעולם הבא וכמו שאמרו (ב"מ נט, א):
המלבין פני חברו ברבים אין לו חלק לעולם הבא, והבן זה גם כן. (מהר"ל, חידושי-אגדות)

המלבין פני חברו ברבים - צריך אשמה כמה גענויות וילקה
כא ימי אייו ויענה בעצולו גי וילודה ככל יום ויצטער
בשכיבה.
המכה שם אמרו - יבקש ממנו מחילה ברבים וילקה
ויענה וילודה אכל הפגום ארבעים יום.

(שו"ת מהר"ם מרוטנבורג [בסופו, 'דרכי תשובה'])